

Néhány közös emlék Csorba Péterrel, amely serkentheti együttműködésünket

Nálam jobb tollú kollégák megtették, hogy köszöntöttek egy geográfus munkatársat kerek születési évfordulóján. Ez az állapot arra biztos jó, hogy egy pillanatra megálljak és elgondolkozzak azon, hogy milyen emlékek is fűznek Péterhez. Ha röviden szeretném mondani, akkor a baráti szó jut eszembe. A kapcsolatunk legalább három évtizedes, és jól emlékszem azokra a heti gyakoriságú délutánokra és estékre, amit együtt Budapesten, Pécsi Mártonnál töltöttünk, akkor kandidátusi előkészületek címén. De ott az nekünk a tanulásról szólt, ott ismertük meg együtt pl. az alkalmazott földrajzi térképezés alapfogásait. És nagy büszkeséggel nézetem Pétert, hogy lehetőséget kapott, hogy kínai–magyar konferencián vegyen részt. Ezek a beszélgetések mindkettőnknek tartalmas alapot teremtettek a további szakmai munkához. Péter nagyon jó helyen, Münsterben tudott Humboldt ösztöndíjas lenni, aminek szakmai, nyelvi, emberi következményeit jól használja ma is. A 90-es évek felsőoktatási fejlesztései újra összekapcsoltak minket. Ez a TEMPUS – majd később az ERASMUS – korszaka volt, amikor sok akkori hallgatójának és fiatal munkatársának vált lehetővé, hogy egy szemesztert jó angol, német, holland egyetemen tanuljon. Szerintem mindketten jó emléket őrzünk ezek miatt Freiburgról vagy Groningenről. Az az energia, amit ebbe a nemzetközi kapcsolatépítésbe fektetett, most kezd láthatóan környezetében kamatozni, a fiatalok méltón átveszik azt a szemléletet, hozzáállást, elkötelezettséget, amit kaphattak tőle. Az ERASMUS-ok szintjén utunk elvált, de maradt vagy keletkezett még két-három olyan terület, ahol a közös törekvéseink olykor személyes jelleget is kaptak. Az első csoportba azok az adminisztratív ügyek sorolhatóak (pl. a dékáni, számára a rektorhelyettesi, intézet- és tanszékvezetői, főtitkári feladatok), amelyek túlnyúltak a szakmai kereteken, és a Debreceni Egyetem joggal fejezheti ki elismerését, köszönetét ezekben a kereteken folytatott munkájáért. A kapcsolatunk ezen szegmenséből talán mindketten haszonnal merítettünk.

Ha az elmúlt évtizedre gondolok, akkor a konferenciák és a közös kutatómunka jut először eszembe. A konferenciákról először is Drezda, ill. Kiel jut eszembe, ahol amellet, hogy szép plenáris előadást tartott, olyan tájökológiai elméleti és gyakorlati témák kerültek elő, amivel azóta is foglalkozik a szakma (és halad előre!). A jelenlegi együttműködés kis léptékek mentén, de intenzíven folyik, bevonva más debreceni, szegedi munkatársakat is.

A személyes kapcsolatunk alapján nem tudok és nem is akarok Péterről papírizú gratuláló sorokat írni. Persze a legjobbakat kívánom, és büszke vagyok rá, hogy ilyen embert ismertem meg benne. Remélem, hogy még hosszú időn át tudjuk örömmel segíteni környezetünket. Péter túl szerény ahhoz, hogy megérdemelt elismerését ismertté tegye, ezért legalább ebben a keretben ezt megteszem. Ez a kerek évforduló persze több mint egy szokásos születésnap (bár kétségtelenül az édességet mindketten kitüntető módon kedveljük) és emiatt nemcsak a magam, hanem jókívánságokat azok nevében is teszem, akikkel pl. Szegeden együtt dolgozik.

Úgy érzem, ha sok olyan szakmai-emberi kapcsolat tud kialakulni, mint ami köztünk épült ki az elmúlt évtizedekben, az mind a szakmára, mind szűkebb közösségeinkre nagyon üdvöztető lenne.

Mezősi Gábor, Szeged